

80 lei

Fondator:
G. V. MUNTEANU

Redacția și Administrația
la Tipografia N. P. PEIU
B A R L A D
Str. Ștefan cel Mare Nr. 17

VOCALA TUTOVEI

Foaie de propagare și educație națională
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni
SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

ABONAMENTE:
Pe un an . . . . . 250 lei
Pe 6 luni . . . . . 150 "
Autorități și instituții . 500 "
Abonamente de sprijin: benevol
Anunțuri și reclame, după învoială

Inscris în registrul publicațiilor la Trib
Tutova, Nr. 1/1941

Vitalitatea poporului nostru

Orice s'ar spune, suntem un popor cu vitalitate. Această putere am păstrat-o și o păstrăm în ciuda vitregiei vremurilor prin care am trecut și trecem în viața noastră de două ori milenară. Prin această longivitate dovedim cu prisosință oricui, că nu suntem un popor tânăr, după cum a afirmat și continuă să afirme încă o anumită propagandă antiromânească în străinătate. Suntem mai vechi chiar de cât atâtea alte popoare mari din Apus.

Ca să ne convingem toți, până la unu, că suntem un popor cu vitalitate, este bine să cercetăm acest lucru. Este evident, însă, că puterea de vitalitate a unui popor, nu poate fi privită numai pe o față, două, sau chiar mai multe. Lucrul se îngreuează și mai tare, dacă, de pildă, vrem să știm care este gradul de dezvoltare a acestei vitalități și cum se măsoară ea.

Și de data aceasta vom face apel la cugetarea românească, a cărei contribuție în această chestiune este decisivă. „Vitalitatea unui popor se măsoară după dorința femeilor de a da creștere și viață copiilor; după dorința și puțința oamenilor de a apăra țara”, spune cugetătorul. Ce înțelegem din acest frumos și înțelept gând? Înțelegem că, cu cât un popor se înmulțește mai tare, făcând să crească numărul populației dela an la an, prin cât mai multe nașteri și mai puține decese, și cu cât acel popor se îngrijește de creșterea copiilor ca de ochii din cap, cu atât vitalitatea lui crește și se întărește.

Înmulțirea copiilor atârnă de dorința femeilor de a avea copii și de a-i crește cât mai bine, Poporul, care ține să aibă familii cu copii mulți, este conștient de ceea ce vrea să fie, conștient de vitalitatea lui.

Totuși, pentru anumite minți e bine să dispicăm și mai tare lucrurile. Cu toții știm că mai sunt femei care nu vor să aibă copii mulți, sau chiar de loc. Știm pe ce căi aleargă ca să ajungă aici. Și știm la ce pericole se expun. Greșala lor este o crimă și este de neiertat, căci vitalitatea poporului scade, dacă se urmărește în chip satanic împușinarea copiilor.

Vitalitatea unui popor mai crește și prin dorința și puțința oamenilor de a apăra țara. Poporul, care este în stare să-și păstreze neștirbite hotarele pământului național, înseamnă că are o putere de apărare, o vitalitate dărză și trează. În fața unei astfel de vitalități, cade brațul ce se ridică să lovească, iar poita dușmanului e tăiată. Iar dacă, totuși, dușmanul face sforțări să lovească cu orice preț, nu va întârzi să se izbească amar de piepturile tari ale barbaților hotărâți să plătească fiecăruia după cum se cuvine.

Dacă așa stau lucrurile, ce avem de zis de vitalitatea poporului nostru? Când Statul, prin cei ce-l reprezintă, botează familiilor cu cei mai mulți copii și când poporul, incolțit de vecini lacomi și fără Dumnezeu, trăiește cele mai înălțătoare clipe de eroism național, putem oare să ne mai îndoim că suntem un popor cu vitalitate? Și dacă suntem, cum înțelegem s'o păstrăm și s'o întărim și mai mult?

I. C. Antonovici

Porțile școlilor se redeschid

La apariția acestor rânduri, porțile școlilor de toate categoriile sunt gata să se redeschidă.

Părinții și o bună parte din tineretul școlar al țării noastre și-au făurit un plan sau sunt pe punctul de a și-l făuri, despre rosturile ce urmează a-și face copiii prin școli.

Noi, cei ce purtăm pe umeri ani mulți de muncă și experiență, trimitem, la acest început de an școlar, gândurile noastre — duioase pentru părinți și îngrijorate pentru copii — mai ales pentru copiii ce au absolvit cursul primar și vor să înceapă munca grea, aceia a școlilor secundare sau speciale.

Ne gândim cu duioșie la părinții ce-și pregătesc copiii pentru rostul ce vor să aibă în viață.

Ne gândim însă cu îngrijorare la acest tineret, ce trebuie să înceapă munca de pregătire, în vremea luptei ce vor da-o ca mâine.

Părinții, cei mai mulți, în dragostea ce poartă odraslelor lor, nu cântăresc destul de drept posibilitățile intelectuale și fizice ale acestora și nici pe cele materiale de care dispun ei și îndrumează — vorbim de părinții ce în adevăr se ocupă de copii — pe viitorii cetățeni spre școlile teoretice.

Am vorbit cu un părinte care, de câțiva ani se trudește cu gândul să-și vadă copilul doctor, magistrat, profesor, director de bancă națională, ofițer sau preot. Dar, copilul său slab înzestrat de natură, nu a reușit să prindă un loc nici în liceu și nici în seminarii.

Resemnat adânc, mi-a spus necăjit: „Copilul meu, nu-i bun de nimic! Am să-l dau la o meserie sau la negoț”.

Așa dar, la meserie sau comerț,

Insemnări

Am mai arătat, cu alt prilej, greutățile de tipar din această vreme grea prin care trece în general industria tipografică. Lipsa materialelor prime și-a brațelor fac să sufere toate industriile.

Deci vremea ne impune să renunțăm la multe din produsele timpurilor normale, între ele și-a tiparului. Ici colo se mai ivesc foi tipărite cari abia rezistă cu adaosul reclamelor și-al publicațiilor cari se plătesc. Însă publicația a cărei preocupare să fie numai sufletul e atât de rară! E o floare de seră care se ofilește sub arșița materialismului distrugător.

Aceste gânduri ne stăpânesc când vedem ivindu-se publicații ca „Păstorul Tutovei”, ca foaia aceasta și unde și unde câte-o luminiță... Și încă nu-i atât de greu să se întemeieze o foaie pe considerentele de mai sus. Dar să ajungi a instala o tipografie din ale cărei teacuri să se ivească nu numai cartea de folos sufletească fără nici un gând de

numai dacă copilul nu-i bun de nimic!

Cu această mentalitate a părinților, am pierdut din mâinile noastre industria, care — așa mică cum era — era însă românească. Am pierdut comerțul, vestitul comerț cinstit românesc de pe vremuri, căci copiii români, mai puțin înzestrați și numai aceștia erau dați uceniciei la prăvălii, de unde nu ajungeau patroni mai niciodată.

Tot din cauza mentalității, eram pe punctul de a pierde și plugăria, ce în parte intrase în mâini evreești, mai ales în Moldova.

De tineret suntem cu drept cuvânt îngrijorați.

Indemnat de părinți să se îndrepte spre funcționarism sau în ori ce caz spre indeletniciri intelectuale, prinși în vârtejul unui „modernism” desgustător, aprinzându-și țigara de la pipa tatălui căruia, nu se sfieste să-i spuie anumite chestiuni cu subînțelesuri; tutuind pe mama dela care copila și împrumută rujul de buze și dela care ia lecții de... cochetării perverse, acest tineret fuge cu desgust de atelierul plin de mașini și zgomot de ciocane sau de rafturile și tejgheaua neguțătorului.

Părinții și tineretul țării noastre să bage bine de seamă!

Germanii înving! De ce? Au intelectuali ce-i drept, dar armele și utilajele eșite din fabricile lor sunt neîntrecute. Dintre meseriașii germani a răsarit genialul Hitler.

Ei pot duce războiul cât o fi de lung. De ce? Pentru că Economia țării lor e în mâini vrednice de autochtoni.

Să facem ca ei. Numai așa țara noastră va trăi „cât soarele pe cer”.

Iancu Mihailescu

comercializare, este cu adevărat un eroism pe care nu-l apreciem la adevărata lui valoare.

La Sfânta Episcopie a Hușilor s'a realizat unul dintre aceste eroisme și pe lângă care trecem cu multă nepăsare.

Într-o vreme când preocupări de rușinoasă procopsire rapidă întâlnim la fiecare pas — unde găsim, uneori, chiar fețe bisericești —, la Sfânta Episcopie a Hușilor începe să funcționeze, acum, o fabrică de hrană sufletească și numai pentru răspândirea cuvântului lui Dumnezeu.

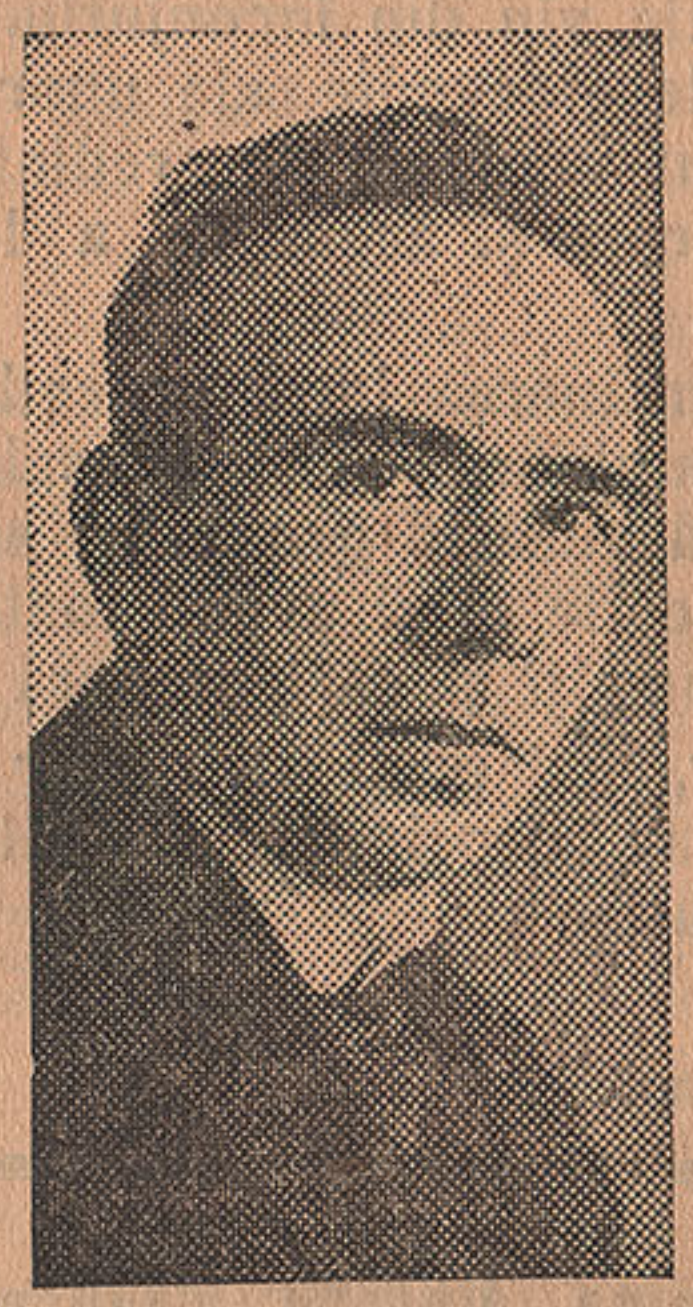
De aceia se cuvine să apreciem după cuviință fapta Prea Sfințitului Episcop Leu și a colaboratorilor Sf. Sale.

Armonia cântecului motorului din curtea Sfintei Episcopii de la Huși, strălucita simfonie a muncii care mulțamește sufletul, se aseamănă cu acea melodie, care, în alte vremuri, la Vălenii-de-Munte dădea fiori și puteri titanului epocal, N. Iorga.

Cu gândul la talismanul marelui cărturar, dorim așezărilor de la Huși și preocupărilor culturale din această eparhie, o biruință necesară.

M.

Figuri Moldovene

Profesorul Vasile Pârvan

Astru luminos pe bolta înstelată a culturii românești și universale, dela a cărui moarte au trecut cincisprezece ani și pe care Bârladul, dela care a primit lumina în timpul adolescenței sale, nu-l poate uita.

Două scrisori

Am desprins din ziare, două scrisori ale Sublocotenentului Ioan M. Aurel din Bat. 19 Vânători de Munte, înainte de a porni la ultimul atac pentru cucerirea Sevastopolului, în care a căzut vitejește la 20 Iunie 1942. Una din scrisori este adresată mamei sale, iar cea de a doua logodnicei sale. Din ele se vede eroismul de totdeauna al ostașului român, ca și chipul în care se dăruiesc feciorii noștri în brațele morții, întru izbăvirea Patriei. „Îți înțeleg dorerea, dar jertfa trebuie făcută”, spune Slt. Ioan M. Aurel mamei sale.

„Las doar amintirea și drepturile pe care Statul ți-le va acorda în urma decesului meu. Bagajele mele, ți le vor trimite de la unitate. În ele vei găsi 20.000 lei și „Crucea de Fer” germană, pe care s'o porți agățată de cadrul chipului meu. Este tot ce-am putut lăsa...”

Fii tare, fii mândră, că ai putut jertfi Țării pe cel mai mare fiu”.

Iar logodnicei îi scrie: „Cu ultima bătaie de inimă s'a stins și ultima licărire a gândului pe imaginea ta. Nu ți-am lăsat nimic, ba poate te-am incurcat. Totuși, să mă ierți; ți-am purtat o mare dragoste, un gând curat ca cerul lunilor de Mai.

De acolo, de sus, te voi străjui. Din verighetă fă-ți o cruculiță, să te străjuiască așa cum gândul și inima mea, te-au străjuit mereu. Iartă-mă — dar jertfa de azi să te întărească și să-ți dea mândria că ai jertfit Țării pe cel mai drag”.

Își poate da seama oare cineva, de ce s'o fi petrecut în acest suflet când și-a așternut pe câmpul hârtiei, ultimele sale gânduri? E greu de spus. Sunt fapte pe care în zadar vrei să le talmăcești. Ele fac parte din marea epopee a Neamului, care-și dă ce are mai bun, pentru asigurarea existenței și dăinuirii sale în vreme. Sunt gânduri cari ne depășesc, care ne produc uimire, dar și mândrie ro-

continuare în pag. 2-a

„Sămănătorii de ruine și de pustiu“

II

Înainte de a arăta care este și câtă este partea păcatelor noastre, asupra cărora totdeauna trebuie să apăsăm mai mult, ca să grăbim, cât se poate îndreptarea lor și care și câtă este partea lor, așa de mare —, căci nicio nație făcând rău alteia —, deposedând-o, sărăcind-o și corupând-o nu se poate îndreptăți prin neajunsurile de voință sau de moralitate ale acesteia, voiu căuta să aduc dovezile acestei opere de nimicire, voită sau nu, uneori, și fără voie, din defectele naționale, ale iudaismului, care se petrece sub ochii noștri — sub blăstămății noștri ochi cari de multă vreme nu mai văd.

Voiu înfățișa câteva cazuri caracteristice din multele pe care le știu și la care se pot adăugi și altele de către aceia cari le știu de mult sau, în atmosfera de astăzi, au ajuns în sfârșit să le știe.

Unele vin din înconjurimea chiar a mea, altele le culeg din scrisori, atât de elocvente, ale unor persoane cu tragere și durere de inimă, absolut vrednice de credință, a căror iscălituri, din deosebite motive între care și acela de a le scuti de o boicotare care le-ar putea ruina.

Asemănarea între procedări e așa de mare, încât cineva care crede în comploturi — și greșala n'ar fi prea mare — ar fi dispus să admită această grozăvie; un număr de locuitori ai unei țări, apărați prin legile ei și având toată voia, de care uzează așa de larg, de a se înbogăți și cari prepară conștient distrugerea ei.

Dar, mai prudent, prefer să văd în această curioasă potrivire, acel altceva: deprinderea sufletească pe care au dat-o Evreimii atâtea neamuri.

N. Iorga

Din „Neamul Românesc“ Nr. 206
din 22 Septembrie 1937

(va urma)

Busuioc, floarea dragostei!

(Descântec)

Busuioc, floarea dragostei,
Vrăjește nădejdiile,
Înceagă visurile,
Încălzește gândurile,
Adună iubirile

Busuioc, floarea dragostei!

Busuioc, floarea dragostei,
Dă mireasmă,
Leagă norocul,
Logodește fericirea,
Sporește viața

Busuioc, floarea dragostei!

Busuioc, floarea dragostei,
Veghează icoana,
Sfințește aghiazma,
Roagă cerurile,
Vrăjește căminul

Busuioc, floarea dragostei!

Busuioc, floarea dragostei,
Floare de biserică,
Floare de noroc,
Floare de soroc,
Farmecă dragostea,
Înflorește viața...

Busuioc, floarea dragostei!

Marieta L. Creangă

Două scrisori

urmare din pag. 1

mânească. Un singur fapt iese în lumină: Gândul eroului în truda lui s'împlințește cu semnul sfintei cruci, care-i semnul suferinței, dar și al biruinței.

La aceasta e bine să luăm aminte. Sf. Cruce este limanul liniștii noastre.

E lecția ce ne-o dau cei din baia focului de moarte, și nu-i rău să prețuim cum se cuvine, sbuciumul și dăruirea lor.

E ceea ce reasă din cele două scrisori, care sunt două testamente, ale vremurilor ce vor să vină.

Și-i bine, să ne găsim vrednici de ele!

Preotul Ioan Chirvasie

Cercetări Duhovnicești

În vremurile aspre pe care le străbatem, întărirea sufletească a poporului nostru este poruncită de însăși ființa Neamului nostru. Poporul românesc, trăitor de atâtea ori în nevoie, a biruit protivnicile numai cu duhul credinței. Iar credința i-a dat mândria de popor vrednic și fala între celelalte neamuri ale pământului.

Cu convingerea nestrămutată în acest adevăr permanent verificat în istoria noastră națională, P. S. Episcop Grigorie Leu a plecat dela reședința P. S. Sale în ziua de 3 Iulie a. c., ca să cerceteze parohiile din nordul județului Tutova. Este în aceasta, iubirea curată a Ierarhului față de turma Sa, turmă care mai mult decât ori când are nevoie de cuvântul întăritor al păstorilor de suflete.

Și P. S. Grigorie l-a dat cu prisosință și cu căldură de Părinte în vizitele ce-a făcut.

Spre Dragomirești

În dimineața zilei de 4 Iulie a. c. satul Dragomirești din nordul județului Tutova

era în așteptare. Autoritățile comunale și ceilalți credincioși își grișiseră casele. În centrul satului cununi de flori cu tradiționalele urări de bună sosire. Covoarele hârniceii moldovenești își așteptau Stăpânul bine cuvântărilor și ale bucuriilor duhovnicești. La Biserică preoții din satele vecine împreună cu credincioșii din Dragomirești priveau spre zarea din spre Ivăneștii Vasluiului, de unde trebuia să sosească Păstorul cel Mare.

Părintele Ioan Chirvasie Protopopul jud. Tutova venise disdedimineață. Bucuria se revărsase pretutindeni și sufletele se încălzeau la gândul că Arhericul vine să-l lumineze și însufletească. În sf. Biserică totul în rânduială. Cimitirul, cu crucile albe dădeau de veste prin îngrijirea lor, că și cei de sub brazda de pământ, sunt pomeniți la vreme, cu grijă, creștinește și românește. Se bucurau și ei de venirea și cercetarea Prea Sfințitului.

Aleia de salcâmi ce duce dela poarta cimitirului până la ușa Bisericii era înfrumusețată cu mândria culorilor stindar-

dului nostru național, vestind că fiii acestui pământ se bat pentru sfânta și dumnezeiasca Cruce.

Și iată că de după curmătura dealului Dragomireștilor apare mașina ce aducea pe Cel așteptat. În câteva clipe sosesc la sf. Biserică P. S. Grigorie și Păr. Anton Popescu Consilier Referent și ostenitorul dela foaia „Credința Strămoșească“, pe care fiecare inimă de credincios din Eparchie îl cunoaște, deși mulți nu l-au văzut niciodată. Îl cunosc însă din scrisul lui care pornit din inimă, merge tot la inimă. P. S. Episcop este întâmpinat de primarul Dragomireștilor cu pâinea plaiurilor tutovene și sarea înțelepciunii strămoșești, urându-l-se bun venit, cu încredințare de supunere fiiască. P. S. Episcop mulțumește și binecuvintează pe credincioșii din Dragomirești. Se merge apoi în sf. Biserică. Aici, se slujește cuvenitul polihroniiu, după care tânărul preot Ioan Stoica paroh în Dragomirești, face P. S. Episcop un raport asupra stării duhovnicești și gospodărești a parohiei. Sf. Sa își arată bucuria că P. S. Grigorie vine la Dragomirești și arată Prea Sfințitului strădania ce depune întru construcția noii Biserici, ce se ridică lângă

cea veche ca o mândrie a satului. S'a trudit mult cu această Biserică zidită din roșu până la acoperiș; în prezent se ostenește la învelitul Ei cu tablă. Ajutorul cel mare l-au dat sătenii, la obolul lor adăugându-se ajutorul de 200.000 lei dat de Onor Prefectura jud. Tutova, prin Păr. Protopop Ioan G. Chirvasie. Păr. Ioan Stoica mulțumește D-lui Colonel Ioan Zănescu Prefectul jud. Tutova și Păr. Ioan Chirvasie pentru înțelegerea ce-au arătat întotdeauna, când a fost vorba de Biserica din Dragomirești. În scurte cuvine, Preotul pensionar Dumbravă își arată și Sf. Sa bucuria ce simte la venirea P. S. Episcop, raportând ceia ce a înfăptuit cât a condus treburile parohiale din Dragomirești.

Vorbește apoi P. S. Episcop Grigorie. Cu glasul blând al P. S. Sale, arată tuturor care-i calea de urmat în aceste vremuri epocale. La jertfirea curată a eroilor Neamului, slujitorii Bisericii și credincioșii trebuie să răspundă cu toată iubirea. În aceste timpuri când se dă luptă aprigă pentru biruința sf. Cruci, e nevoie de o sfortare a tuturor, ca Neamul nostru credincios să biruie toate protivnicile.

Niciodată

Din Miază-Noapte se ridică iar
Și vin furtuni... și codril încovoate,
Bocesc prin crânguri, urlă prin zăvoale
Și peste șesuri bubuie 'n zadar...

Scrâșniri de paloș, strigăt de răsboaie,
Tumult, zăpor de cai, prăpăd amar,
Chemări de clopot, buctum de hotar,
Și lacrimi sunt în volbura de ploate...

Dar noi cunoaștem glasurile-aceste,
Și toată amara, crunta lor poveste
Trăită 'n largul vremilor, o știm:

Din suferința noastră'l ridicată
Cetatea asta 'n care vlețulm
Și n'o s'o 'nvingă nimeni... niciodată.

G. Tutoveanu

Brotăcelul

Ne-am întâlnit cândva, într-o dimineață,
Pe banca de sub nucul din grădină,
Când ochii tăi, vâpale de lumină,
Mi-au dat să simt un dor de-o nouă viață.

Ți-am sărutat bujorii de pe față
Și n'a scăpat nici fruntea ta senină:
În jur pluteau miresme de sulcină,
De trandafiri, garoafe și verdeață.

Pe lacul treaz, un brotăcel, văzând
Cum unda apei saltă când dispare,
Ieși pe mal sfios și tremurând.

De nu pleca sburdalnicul din loc,
Să te'nspăimânți, să fii în apărare
Nu te-arunca în brațele-mi, de foc.

G. Constandache

Nu am nevoie de un prieten care se schimbă odată cu mine și răspunde înclinărilor mele din cap, căci acestea le face umbra mea cu mult mai bine.

Cântece și jocuri

În Simlișoara vieții tihnite și a muncii tăcute și spornice de acum 50 de ani, nu puteau lipsi și clipele de desfătare sufletească, petrecute în cântece și jocuri. În afară de zilele de sărbători, mai erau sorocite 2 zile pe an, cu prilejul hramului bisericii, ce se serba cu mare cinste la 6 August, ziua Schimbării la față a Domnului nostru Iisus Hristos.

Lume multă se aduna și pentru faptul că în aceste zile se făcea în livada bisericii și un bălcu anual. Negustorii, cu fel de fel de mărfuri, veniau dela Bârlad, aducând cu ei dela cele mai mici și neînsemnate lucruri, până la cele mai însemnate și de neapărată trebuință pentru gospodărie.

Cu acest prilej, sătenii din zeci de sate, tineri și bătrâni, puteau să se vadă și să lege între ei prietenii și chiar încuscării. După ieșirea dela biserică, începeau cumpărăturile și petrecerile. Muzicile, fanfarele și tarafurile de lăutari de toate felurile, până la scripcarul și cobzarul tradițional, începeau să cânte hore, sârbe și bătute, în care se prindeau cu voie bună flăcăii și fetele. Ici o horă care se învățea la dreapta și la stânga; dincolo o sârbă jucată cu foc; mai la o parte o horă și mai mare în care jucau flăcăii și fetele din mai multe sate. Iar pe supt pomii, pâlcuri, pâlcuri de săteni mai în vârstă, stăteau pe iarbă și mâncau și cinsteau cu voie bună, în timp ce un scripcar și un cobzar le cânta după plac. Era cu un cuvânt o veselie de nedescris, o amestecătură de cântece care se ridicau în înaltul cerului, și o tropoteală de pare că se cutremura pământul, cum numai la o așa adunare se putea vedea și auzi.

Eu nu mai aveam astâmpăr. Urmăream jocul și admiram costumele naționale ale tineretului din satele unde se mai păstra încă acest port, și-mi plăcea să cercetez voinicia flăcăilor, căci pare că o întrecere era între toți de a se înfățișa cât mai bine în fața lumii ca ținută, ca bună cuviință, ca joc, ca tot. Fetele mai ales, toate cu flori la cosițe, sfioase și chiar rușinoase, erau ținta tuturor privirilor, dar mai ales a privirilor furișe ale flăcăilor. După

ce jocul înceta, mergeau perechi, perechi, ținându-se de mână ori de un coif al batistei care, cele mai de multe ori rămânea flăcăului ca un gaj, mergeau să-și stâmpere setea cu limonada roșie sau galbenă, din borcane mari de sticlă cu un picior, așezate pe mese umbrite mai mult de formă de corturi de pânză ca o umbrelă. Acadelele și zaharicalele de pe taraba negustorilor alvițari, se reîmprospătau neîntrerupt, făcând dever mare.

Acum îmi dau și mai bine seama de frumusețea cântecelor și jocurilor din acea vreme. Toate cântecele erau numai din acele rupte din sufletul românului și toate jocurile erau poruncite de aceleași inimi calde și pline de dragoste românească. Nu rupte din suflute străine, cum ar fi foxtrotul și tangoul de astăzi. Este îmbucurător că, după o alunecare după cântecele și jocurile străine, ne reîntorcem iarăși la ceia ce este al nostru.

Astăzi, când din nou ascultăm romanțele din acea vreme, pe care cântăreții noștri le cântă cu tot focul, nu se poate să nu ne încălzească inima până într'atât, în cât o lacrimă să se prelingă din ochii noștri. Și aceasta pentru că cântecele vechi românești au această putere, și o au, pentru că sunt rupte din însăși sufletul acestui popor. Ba, încă, cu acest prilej, îmi vin în minte și alte lucruri.

Așa bunăoară, ori de câte ori aud pe cântăreții noștri, fără să vreau mă gândesc mai bine la o întrecere între popoare în a-și arăta frumusețea cântecelor și jocurilor lor, de cât puterea de a se încălca unele pe altele și a se distruge cu mașinile ucigătoare și nimicitoare a tot ce este muncă și omenească.

Întorcându-mă cu gândul la bălcicul din Simlișoara, văd cum către seară, drumurile, potecile și cele mai mici cărări, erau pline de lumea ce se întorcea către satele lor, mulțămită că a petrecut o zi cu adevărat creștinește și românește!

A.

Pentru a isbuti, orice ideie are nevoie să facă jertfe. Vorbăria nu înseamnă nimic; fapta e totul.

Strânși uniți în jurul sf. Biserici și având în sulete credința străbună, vom putea izbândi în toate, Laudă făpta celor din Dragomirești în ceia ce privește ridicarea noii Biserici și arată Păr. paroh Stoica, silința ce trebuie să depună ca și în inimile credincioșilor sf. Sale să se ridice mândră Biserica adevărată a sufletelor. Binecuvintează pe toți, dorind ca în Dragomirești, sat mare cu oameni gospodari, să se ducă și viața duhovnicească pretinsă de Biserica noastră străbună.

P. S. Episcop vizitează apoi Biserica în construcție și Cimitirul. Pretutindeni orânduială. În trecere spre casa parohului P. S. Grigorie vizitează sediul Căminului Cultural și Primăria.

El zi de lucru și lumea-i prinsă de ale câmpului. Dar cine poate zăgăzui talazurile de iubire ale inimei omenești, când e vorba că într'un sat vine Stăpânul sufletesc al locului? Deaceia drumul până la casa preotului e împodobit cu strădania mânilor țărâncei noastre. Gardurile sunt mândrețe de flori, ce strălucesc în bătaia soarelui. Covoarele destoinice noastre românești, își primesc și ele binecuvântarea Celui mai Mare.

La casa preotului un mic popas, P. S. Episcop vrea să cunoască pe fiecare preot și acasă la el. Și asta, fiindcă slujitorul Altarului este dator să-și orânduiească bine ale gospodărie sale. „Căci dacă va ști să-și chivernisească bine casa sa, cum va purta grijă de Biserica lui Dumnezeu?” Dar... nu-i timp de risipiț. Până în seară mai sunt de făcut atâtea! Și iată-L pe P. S. Grigorie îngrijorat la gândul că nu va putea vedea toate parohiile ce și-a propus. Dar Dumnezeu e mare și bun. Ne-a dat în această zi de 4 Iulie bucurii pe care nu le poți afla aiurea. Pe lângă bucuria de a vedea înținsul hoaldelor care și ele se plecau într-un venirea Arhierului, întins ce-ți dădea par'că siguranța în ziua de mâine și nădejdea biruinței Neamului, ziua aceasta avea să aducă P. S. Episcop deplină mulțumire sufletească de ce-a văzut și constatat. Cât adevăr e cuprins în faptul, că Episcopul de azi nu trebuie să mai stea pecetluit în palatul reședinței Sale. El trebuie să pornească în lume s'o vadă s'o însufletească și s'o binecuvinteze. Nimeni nu poate face astăzi cât poate face El. Și vremurile o cer cu atâtea stăruință! Sufletul acestui popor luptător

La moartea lui Lascar Tărăbuță¹⁾

Încă unul din naționaliștii Iașului care ne părăsește. Atletul care cu pieptul deschis a înfruntat viața și a biruit-o adesea, a căzut răpus de o nemiloasă boală ce i-a închireit cu încetul zvâcnetul generos al inimii.

Cu Lascar Tărăbuță dispăre o întreagă epocă. Epoca de tranziție dela sfârșitul veacului trecut care ducea ca moștenire celui nou, patrimoniul antisemit al Iașului lui A. D. Holban și Gh. Mânzescu, al lui Eminescu și Vasile Conta.

Cei mai vechi dintre noi își mai amintesc acel 16 Mai al anului 1899, când mahalele Iașului — Ticăul și Ciurchii, Nicolina și Rufenii—s'au pornit năvalnice spre centru la chemarea studențimii universitare care organizase o mare manifestație antisemită, Ferventul evocator al «Iașului de altă dată», d. Rudolf Suțu, amintește despre memorabila zi.

Printre atâtea figuri astăzi dispărute—colonelul Manolescu-Mladian și studenții Romiță Dioghenide, Origen Carp, Vasile și Constantin Brăescu,—răsare luminoasă personalitatea lui Lascar Tărăbuță. Întovărașit de Odorica Sevastos, tânărul luptător pătrunde în sala Sidoli unde se ținea populata și tumultoasă întrunire cetățenească, ducând în brațele sale vânjoase pe mult iubitul sol al țărânimii ardeleni, pe badea Cârțan.

Iar după aceea, în fruntea unei manifestații de proporții încă necunoscute Iașilor, Lascar Tărăbuță alături de Elena Sevastos, purta drapelul roș al «Solidarității» studențești dăruit de D-nele din Sibiu ca un simbol al despărțirii ce săngera pe atunci inima românismului întreg.

Răzbind prin țândările vitrinelor de pe Lăpușneanu, de pe Golia și Ștefan cel Mare, înfruntând cărămizile jidovești aruncate dela etaje și lăsându-se călcată de copitele escadroanelor de cavalerie, mulțimea deslănțuită, a pătruns până la Mitropolie unde și-a formulat dorința de a se vedea eliberată de spoliația iudaică și de un guvern ce dăruise Iașului pe cel mai jidovit primar din câți i-a avut Moldova.

Lupta de acum patruzeci de ani pare a-și da însăfârșit roadele. Dar Lascar Tărăbuță n'a mai avut fericirea de a-i vedea deplină realizare.

Nici macar n'a fost solicitat la o cât de vagă contribuție la opera de românzare, deși ar fi meritat această atenție înaintea multor alora.

A închis ochii, bătrân și aproape uitat, după o carieră trudnică în care a stăruit până la ultima suflare, prin scris și vorbă, la înfăptuirea idealului tinereții sale.

În ziua înmormântării, la biserică Sfântul Spiridon unde era depus corpul spre cele veșnice, se găseau alături de familie și reprezentanții baroului, numai câțiva naționaliști, din nefericire prea puțini, dureros de puțini.

Ritmul trepidant al preocupărilor de tot felul a zvârlit uitării pioasele popasuri. Și e păcat. Căci numai prin respectul datorit înaintașilor ne putem justifica etica existenței, oricât de fructuoasă ar părea că este această existență, sau poate... tocmai de aceea.

G. A. C.

¹⁾ Articol reproduc după revista ieșeană „Cetatea Moldovei” nr. 6 din 1 Iunie 1942 și semnat de d. prof. Gh. A. Cuza directorul ei. Cititorii vor observa că este vorba și de un naționalist bărlădean, d. Orighen Carp, membru în comitetul de conducere al gazetei „Vocea Tutovei”.

Eroii noștri

Aviatorul Subloc. Gheorghe Munteanu

A căzut eroic la datorie, după mai bine de o sută de incursiuni la inamic. A fost răsplătit cu cele mai mari distincțiuni de războiu: Coroana României cl. V-a în gradul de Cavaler cu spade și panglică Virtutea Militară, Virtutea Aeronautică de războiu cu spade, Crucea de Aur, Virtutea Aeronautică de războiu în gradul de Cavaler și propus pentru ordinul Mihai Viteazul cl. III-a și Crucea de Fier.

Bârladul se mândrește cu astfel de eroi!

pentru prea mărirea Neamului lui Dumnezeu într-o parte de lume de unde fusese alungat, are nevoie de aceste cercetări duhovnicești. Sunt gânduri ce se brodează minunat cu jertfele ce facem și aducem pentru slava crucii. Și sunt constatări făcute la fața locului... Firul gândului e întrerupt însă de sosirea prea iute la Ruseni, sat așezat pe șoseaua Dragomirești-Plopana. P. S. Grigorie cercetează și aici, înseamnă data vizitei în sf. Evghelie, vede Cimitirul, Biserica, și tot ce mai era de văzut.

În Nordul județului la Plopana

Dela Ruseni, mai departe spre Plopana tâgușor la marginea jud Tutova. Preotul paroh de aici, Gh. Carp, împreună cu enoriașii sf. sale, așteptau toți în fața Bisericii parohiale, ce se află în reparație. Peste drum de Sf. Biserică, preotul Carp și-a înghebat o Capelă, în care să se roage. Nu l-a lăsat inima să-și lase turma fără fumul tămâiei și psalmul rugii.

Dacă Dumnezeu l-a încercat cu deteriorarea Bisericii în urma pustiirii prin care ne-a fost dat să trecem, apoi sf. Sa a pornit la înfrumusețarea Ei, iar până

atunci, alături sub aripa Ei și-a unit truda într-o liniștire și îmbărbătare sufletelor ce păstorește. Împreună cu enoriașii sf. Sale primește pe P. S. Episcop în Capelă. Se face o scurtă rugăciune, după care preotul Carp arată P. S. Grigorie tot ce-a fost în stare să facă în parohia în care Dumnezeu l-a așezat să slujească.

P. S. Episcop ascultă raportul și apoi în glas de cazanie, laudă credincioșia celor din Plopana, care se gândesc și la Casa lui Dumnezeu. Dă sfaturi parohului și arată tuturor, „că la vremuri aprige trebuie și multă tărie de suflet. Această tărie nu poate veni decât din învățătura Aceluia, care a suferit, murit și înviat pentru noi.

Așteptăm învierea Neamului, spune P. S. Grigorie, și ea va veni cu siguranță, dacă iubirea inimei se va topi lângă Sanctuarul iubirei creștine, lângă sf. Altar de unde a pornit toată fala și biruința românească de totdeauna”.

Cuvintele P. S. Episcop sunt ascultate cu toată bucuria. Se citește pe fețele tuturor grija pentru greutatea vremii. Din Capela mică a Plopane, sufletele ies pline....

Ioachim

ȘTIRI DIVERSE

Din fugă am prins o manifestație pe care modestia nu trebuie s'o adâncească în uitare.

În ziua de 22 August a. c., la Liceul Industrial local de fete de sub conducerea d-rei Ghimuş, seria a II-a de eleve și-a încheiat lucrările muncii de război.

Abnegația și devotamentul profesoarelor și elevelor se cuvine remarcat fiindcă ne arată nu numai o mentalitate nouă, dar o strânsă colaborare cu sacrificiile unităților de pe front. Din darea de seamă am reținut că în timpul celor 30 zile, echipa școlară a confecționat din cele 280 caere — 85 kgr. lână spălată, — 40 pieptare, 10 perechi ciorapi și 6 perechi mănuși.

Cela ce vrem să scoatem în lumină însă, este frumoasa înscenare a d-șoarei Eleonora Gădei, profesoară, care din poezia „Țărâncă Noastră”, de Lelița Catrina, a făcut o sugestivă lucrare artistică. În diverse tablouri înfățișând activitatea țărâncii, după arătările versurilor, a impus și ridicat până la rugăciune *munca* pe care tinerele generații trebuie obișnuite a o slăvi.

În executarea programului au un merit deosebit elevele: Maria Ionescu, Maria Chiriță, Ana Stan, Valeria Vasiliu, Elisabeta Simion, Elena Constantinescu, Maria Roșu, Silvia Peride, Constanța Ionescu, Maria Stafie, Cornelia Stafie, Alexandrina Iordache, etc.

Repetarea unor astfel de lucrări și serbări nu dau siguranța unui viitor plin de multe și mari speranțe.

O comisiune germană anume întocmită a cercetat cu amănunțime bibliotecile germane și a dovedit că cel mai vechiu ziar german a fost găsit tipărit în anul 1608 la Wolfenbüttel, de către germanul Iulius Adolphus.

Abea după vreme de 230 ani Românii au tipărit cel dintâi ziar românesc la Brașov, „Gazeta Transilvaniei”, a cărei apariție încă străbate timpul.

Sunt bine cunoscute, aproape în fiecare sat unde funcționează un cămin cultural, roadele școlilor de gospodărie țărănească pentru fete și băieți. Unde sunt oameni vrednici, efectul acestor școli în lumea satelor, este o adevărată binefacere.

În ardeal acest soi de școli sunt numeroase. Brașovul însă, este înzestrat și cu o școală de gospodărie urbană.

Credem că și la oraș ca și la sat, școlile de gospodărie sunt cerute imperios de vremuri.

Argentina are o recoltă de porumb de peste 10 milioane tone. Rezervele recoltei anului trecut 1941 ating aproape 8 milioane tone.

Nevoile alimentației interne cer aproape 2 milioane tone, rămânând pentru export o cantitate de peste 15 milioane tone, dar care nu se pot exporta din lipsă de vapoare.

Enorme cantități care cer brațe pentru conservare, sunt arse și folosite ca combustibil și numeroși producători aduși în stare de sărăcie.

După Germania, care deține recordul pierderilor și sacrificiilor omenești în actualul război, vine rândul României care în anul I-ii de război a pierdut 5908 ofițeri, 2633 subofițeri și 148.941 ostași români, dintre cari unii dispăruți, morți sau răniți.

Biletele de bancă de 1000 lei cari privesc în zăre înfățișează chipul fostului rege Carol al II-lea, au putere circulatorie numai până la 30 Septembrie a. c.

Cetățenii sunt rugați să le preschimbe din vreme, spre a nu mai îndura îngheștelile suferite la preschimbarea hârtiilor de 500 lei.

Print'r'o circulară a Prefectului Poliției capitalei, au fost oprite înjurăturile în public.

Un succes moral și civilizat am putea realiza în ziua când lovirea animalelor — și chiar loviturile animalelor — ca și înjurăturile ar dispărea și din armată.

Lupta contra malariei nu poate fi dusă cu mijloace suficiente. Lipsa de medici este mult simțită la sate pentru combaterea acestui flagel. Cum medicamentul preventiv este chinina care se poate administra și de oameni cu mai puțină pregătire medicală, găsim fericită măsura Guvernului de a pregăti pe învățătoare în scopul asistenței medicale la sate. Să sperăm că prin această măsură, lupta în privința malariei să facă un nou pas înainte.

Speculanții noștri continuă să-și facă de cap. Vor să se îmbogățească cu orice preț. Pedepsele grele ce-i așteaptă par a nu-i neliniști prea mult. Nu-și dau seamă acești oameni că se pun pe același picior cu trădătorii și tulburătorii ordinii și liniștii publice și că societatea nu se va lăsa nerăsunată la urmă când pacea va veni, prin măsuri excepționale de grele împotriva tuturor îmbogățitorilor de război, măsuri care vor lovi fără milă în averile astfel strânse.

Recunoștința răniților noștri pentru medicii cari i-au îngrijit, este din cele mai vrednice de reținut. Iată cum își arată recunoștința către doctorița care l-a îngrijit, unul din acești răniți:

„Mi-amintesc suferințele depe urma rănilor căpătate în războiul cu bolșevicii și nu am uitat în ale cui mâini am intrat spre vindecare ca pentru ziua de azi să ajung din nou, mulțumit în mijlocul familiei camarazilor de arme și la toți ai mei, iar Dvs. mulțumită că v-ați îndeplinit pe deplin misiunea ce ați avut-o față de cei suferinzi.

Aștept să plec din nou pe front, ca pe urmă într'un caz contrar să viu iarăși sub tratamentul Dvs. cum cred că voi fi și mai calm, știindu-vă ce fel sunteți.

Fotografia Dvs. am făcut-o tablou mare, la fel și pe a Domnișoarei Dr. D. Terminând de scris, vă transmit micile mele mulțumiri, dorindu-vă din partea mea succes în viață și în carieră.”

Ceiace contrastează foarte mult cu nevoile de tot felul ce le îndurăm, este neputința unora din dintre noi, femeile în deosebi, de a nu putea trăi fără pudră, rujuri, cosmetice și parfumuri, pe care dau din munca lor bani grei. Cea ce este mai îngrijorător este faptul că aceste articole de găteală, sunt cerute cu o furie nebună chiar și de femeile dela sate. Comenzile de mii de lei ce se fac caselor cu astfel de mărfuri, sunt cea mai bună dovadă, că luxul ne roade cu putere, încet dar sigur, fără să mai aleagă timpul dacă trebuie să mai facă aceasta sau nu.

Prețuirea timpului nu se bucură de toată sollicitudinea din partea multora dintre noi. De multe, foarte multe ori, pentru un lucru de nimic, mulți pierd ceasuri sau zile întregi. Cât pierde economia națională din această cauză, probabil că n'au stat niciodată să cugete acești oameni. Cât pierde de pildă, sâteanul care umblă cu câteva sute de kgr. de lemne în căruță, pe străzile orașului, până întâlnește un necunosător sau cele mai de multe ori o necunosătoare, femeie văduvă de obicei, ca să l le vândă cu preț împătrit de cât fac. Totuși, zilele pierdute de vânzătorul nostru, nu sunt plătite nici chiar cu acest fel de neguștorie! Pagubă, pe toată linia, și nimic mai mult! Și pentru cel ce cumpără și pentru cel ce vinde astfel.

„POPORUL”
Mare depozit românesc de cherestea și materiale de construcție
— BĂRLAD —
Strada Anastase Panu Nr. 121
Aprovizionat cu toate sorturile și mărimile de material dela Fabricile din Bucovina.

Atelierele Grafice N. PEIU, Bârlad strada Ștefan cel Mare Nr. 17.

INFORMAȚIUNI

Comitetul de conducere al ziarului „Vocea Tutovei”, a deschis o listă de subscripție pentru strângerea fondului necesar la ridicarea Casei poetului „Al. Vlahuță”, care să servească drept sediu Căminului Cultural din satul Pleșești, locul lui de naștere.

Sumele subscrise se vor trimite d-lui Const. Dornescu, avocat.

Suma din urmă 6000

Au mai subscris:

D-na Aneta Z. Andronic, Tecuci 1000

„ Michaela Tatovici, Focșani 1000

La Căminul Dr. Filibiliu, proprietatea Societății Ortodoxe Naționale a Femeilor Române Bârlad str. I. G. Duca se caută:

1 pedagogă licențiată care să mediteze elevele la limbi străine. Primește salar 2500 lei lunar și toată întreținerea. Trebuie să locuiască în internat.

3 servitori plătiți cu 1500 lei lunar și toată întreținerea.

Avansare. Prin Decretul Nr. 2321 din 8 August 1942, publicat în Monit. Of. Nr. 186 din 12 August 1942, d-l Ing. Ioan Dragu, Inspector Regional C. A. M., a fost înaintat la gradul de Inginer agr. Inspector General, în Corpul Technic Agronomic.

Lucrările de reparații exterioare la Bis. „Sf. Ioan” sunt aproape terminate. Ele n'ar fi ajuns însă aici, dacă n'ar fi

România
TRIBUNALUL JUDEȚULUI TUTOVA S. I

Publicație de Vânzare Nr. 1564
1942, August 25

Se aduce la cunoștința generală că prin Jurnalul acestui Tribunal Nr. 3350 din 30 Aprilie 1942, dată în urma cererii creditorilor Banca Moldovei de Jos din Bârlad, prin reprezentanții săi legali, s'a dispus vinderea prin licitație publică a imobilului fost proprietatea debitorului Alexandru Dumbravă din com. Murgeni jud. Tutova. Imobil aflat în indiviziune între debitorul Alex. Dumbravă și moștenitorii def. Casandra Papadopol, reprezentată prin succesorii săi: Suzana preot Popescu din comuna Lăstuni jud. R. Sărat, Costel Papadopol din Buzău str. Clementi Nr. 7, Sub-Lt. Av. Papadopol Marcel din București str. Cireșelor Nr. 7 și în proporția următoare: două părți egale cuvinându-se debitorului Alex. Dumbravă și a treia parte suc. def. Casandra Papadopol reprezentată prin succesorii săi de mai sus.

Debitorul Alexandru Dumbravă fiind devenit proprietar pe porțiunile cumpărate dela Cezar Sona și Cornelia Sona în baza actului de vânzare autenticat de acest Tribunal Nr. 3464/933.

Ambele porțiuni foste proprietatea lui Alex. Dumbravă, fiind trecute în proprietatea băncii creditoare prin ordonanța de adjudecare Nr. 6519/939 investită cu formula executorie la Nr. 115/939, iar prin sentința civilă Nr. 582/934 a acestui Tribunal, investită cu formula executorie Nr. 182/939 s'a admis în principiu cererea de eșire din indiviziune provocată de Alex. Dumbravă contra lui C. Papadopol tutore minorilor săi fii Suzana, Marcel și Costel astăzi deveniți majori, ordonându-se scoaterea în vânzare prin licitație publică a imobilului succesoral, întrucât nu se poate divide comod în natură.

Imobilul care urmează a se vinde este acel prevăzut prin sentința civilă a acestui Tribunal Nr. 582/924 investită la Nr. 182/935 este situat pe teritoriul com. Murgeni jud. Tutova și se compune din două rânduri de case având un rând cu 2 camere și 1 antret, iar al doilea rând 2 camere, ambele imobile alipite, construcție de zid și acoperite cu tablă, primul rând având ca atenuanță un hambar de scânduri acoperit cu tablă, una latră de scânduri, o bucătărie de vâlătuci acoperită cu tablă, un beciu de zid în curte împreună cu locul de sub îngrijitura actuală de scânduri și care se megieșește la răsărit cu strada Școalei, la apus cu strada Principală, la sud cu strada Primăriei și la nord cu C. Secuianu.

Asupra acestui imobil după cum rezultă din raportul de sarcini dat de D-l Grefier, nu există nici o sarcină.

Vânzarea și adjudecarea sus zisului

fost înțelegerea tuturor membrilor din comitet și mai ales sprijinul D-lor Ing. C. Gălcă președintele comitetului de reparație și Iancu Mihailescu primarul orașului.

D-l Inginer C. Gălcă a dăruit singur 100.000 lei pentru Bis. Sf. Ioan, iar prin grija D-lui primar Iancu Mihailescu, dela serbarea ce s'a dat la Circul Regal în folosul Sf. Bisericii, la 20 August c., s'a strâns suma de lei 56.685. Osebit de această sumă D-l Primar Iancu Mihailescu a mai dăruit Bisericii Sf. Ioan, încă 35.000 lei.

Prin aceste fapte, Domniile lor, trec în rândurile ctitorilor acestui dumnezeesc locaș. Pentruca întreaga reparație să fie terminată, comitetul mai are nevoie de circa 250.000 lei pentru reparații interioare și spălatul picturilor.

Enoriașii Bisericii „Sf. Ioan”, sunt rugați pe această cale, să-și dea obolul lor. Enoriașii din parohie numită „Cotul Negru” și l-au dat a doua oară. Rămâne ca poporeni de pe străzile: M. K. Epureanu, N. R. Codreanu, M. Kogălniceanu, Principele Nicolae, G-ral Rentz, Dr. Codrescu, Cpt. Deciu și Regală să și-l dea pe al lor, ca lucrul să fie dus la bun sfârșit.

Pentru strângerea sumei ce mai este trebuitoare, membrii din comitet vor merge din casă în casă, în sectorul mai sus pomenit. Comitetul mulțumește tuturor celor ce i-au înțeles truda.

imobil se va face în pretoriul Tribunalului Tutova Secția I-a în ziua de 5 Octombrie 1942 ora 8 dimineața, iar prețul dela care va începe licitația este acel fixat de Tribunal după raportul de expertiză dela dosar, suma de lei 75.000 (șapte zeci și cinci mii).

Sunt somați toți acei care ar pretinde vre'un drept de chirie, arendă, ipotecă sau privilegiu ca înaintea termenului de adjudecare să arate pretențiunile lor sub pedeapsă de a nu li se mai fiine în seamă.

Președinte, Const. Dolinescu
Grefier, Al. Dragu
Portărel, Th. Lăzescu

Căminul Societății Ortodoxe Naționale a Femeilor Române
BĂRLAD

PROSPECT

Vă facem cunoscut că se redeschide Căminul „Dr. FILIBILIU” din Bârlad, pentru elevele de curs secundar sub ocrotirea Societății Ortodoxe Naționale a Femeilor Române având cea mai bună îngrijire: casă, masă, spălat, încălzit, meditații cu prețul lunar de 3.000 Lei (trei mii), plus taxa de înscriere de 500 Lei.

Eleva trebuie să aibă următoarea zestre:

Saltea, plapomă și pernă.
3 cearceafuri de pat.
3 „ „ „ plapomă.
3 fețe de pernă.
4 prosoape (2 mici și 2 mari).
3 cămăși de noapte.
3 „ „ zi.
3 perechi chiloți,
4 „ ciorapi.
6 batiste.

p'optene, perie de cap, perie de unghii și perie de dinți.

halat și papuci.
un tacâm, 2 farfurii și 3 servete de masă.
1 uniformă.

Înscrierile se primesc zilnic între orele 10-12 a. m. și 4-6 d. a. la Bârlad, Str. General Rentz la Grădina de Copii „Zinca Crăescu”.

DIRECȚIUNEA

De vânzare
una semănătoare nouă
neîntrebuințată, Sack
cu 17 rânduri.

A se adresa **Maiorului C. Drăgoi**, str. Regală 204.